

Cầu vồng vắng vắng

là thanh tùng

Đêm đã muộn từ lúc nào.

Linh rí tai mẹ nhờ tiếp nốt mấy bác hàng xóm rồi ôm bọc quần áo chạy ào vào nhà tắm. Suốt từ sáng đến giờ, cô chưa lúc nào được nghỉ. Cái mệt mỏi do phải tiếp xúc với cánh nhà báo cùng đủ loại khách đến chúc mừng làm cô rã rời. Cứ tưởng sau khi đã vượt qua câu trả lời ứng xử khó vào loại nhất đêm chung kết thì sẽ chẳng còn gì đáng sợ nữa. Vậy mà sự thể cuối cùng chẳng như cô nghĩ. Sau thủ tục trao vương miện cùng các loại phần thưởng từng lĩnh vực, ban tổ chức đã rất tâm lý khi cho phép mỗi nhà báo chỉ được hỏi các thí sinh ba câu ngắn gọn. Nhưng rồi cánh săn tin ấy quá khôn lỏi, họ núp sau bóng các nhà tài trợ bày ra đủ trò phiên toái khác. Nào xin ghi hình người có gương mặt khả ái, nào chụp "hót sốt" thí sinh chuẩn "co", nào ghi âm giọng nói diễn cảm lại phát biểu cảm tưởng về son môi, về thời trang lựa tư tưởng... Cứ rối rít, đảo đôn sôi ùng ục. Mấy cô gái tỉnh xa về không chịu được cường độ quá tải, đã ngồi phịch xuống bậc thềm sân khấu hoặc gục đầu bên bàn tập kết, mặc cho giới truyền thông vây quanh muốn làm gì thì làm. Lại có thí sinh cầu cứu đến bạn bè người thân gia đình đang ngồi dưới những hàng ghế cử tọa. May mà Linh vớ được anh Phong dẫn chương trình. Anh này lấy cớ Linh phải làm việc với ban tổ chức về hộ chiếu tua du lịch Singapore sắp tới, dẫn cô vào sau hậu trường rồi vẫy mẹ và anh Phương đưa cô ra xe theo lối cửa sau. Khiếp thật, Cung văn hóa rộng 2000 m² mà cứ như một cái chợ vỡ, thậm chí đến lúc ngồi lên chiếc tắc-xi của kính đóng kín, Linh mới chợt nhớ mình còn quên bộ đồ tắm biển trên góc bàn trang điểm mà cũng không dám quay lại đành nhờ anh Phong cầm hộ...

Linh bấm chốt cửa, vịn nước ấm rồi cú để nguyên quần áo, trườn mình nằm dài xuống bể. Dòng nước xối xả chảy tràn khắp cổ, ngấm qua lần vải bò buồn buồn khắp người cô. Đột nhiên cô nhớ hồi học cấp hai, về quê theo chị Dung đi tắm ngoài sông Đáy. Chị Dung con bác cả Hấn bạo lắm, cú để nguyên cả quần áo nhảy ùm một cái từ đuôi chiếc thuyền vó bè xuống nước. Chị vừa bơi vừa ngửa cổ lên gọi: "Xuống đây em, không sợ chết đuối đâu. Cứ uống một ngụm nước sông là tự khắc sẽ nổi. Linh làm theo chị, uống thử một ngụm, thấy tanh tanh, nhàn nhạt, nhưng vẫn không dám xuống. Chỉ đến lúc chị lên tận nơi, dặt tay lôi xềnh xệch thì Linh mới chịu dầm mình xuống nước. Sông Đáy quê Linh bốn mùa trong vắt, nhìn thấy cả những búi rong hành rập rờn như múa. Rồi đang lim dim tận hưởng cái cảm giác mơn man của dòng nước sông quê, Linh bỗng vùng lên như bị điện giật. Một bàn tay cứng quèo bỗng từ đâu túm lấy cổ chân Linh, vớt ngược lên phía trên. Một cái đầu húi cua nhô ra. Thì hóa thành Sốt con ông Thiệu điếc thuyền chài. Nó là bạn cùng lớp chị Dung, nhưng hơn chị đến ba bốn tuổi. Thăng Sốt bế Linh lên, cười tít cả mắt: "Để anh dạy em bơi nhá. Em xinh thế này mà không biết bơi thì phí". Linh vùng vẫy gọi chị Dung. Thăng Sốt vừa hôn vào ngực Linh, vừa bảo: "Chị Dung cũng thích thế này, việc gì phải sợ". Chị Dung chạy lên nắm tóc Sốt quát: "Đồ mất dạy, có buông nó ra không". Thăng Sốt nhe răng cười hì hì, trước khi ngửa người ngã ra giữa

dòng còn với lại: "Đùa tí, cũng như chơi trò bác sĩ í mà". Từ sau hôm đó Linh không dám theo chị Dung ra sông tắm nữa nhưng vẫn nhớ cảm giác buồn buồn của cái lưỡi thẳng Sốt.

Giờ đây, Linh đã là nữ sinh 17 tuổi, đã là một hoa hậu nổi tiếng khắp cả nước. Lại nhớ lời bác Hòa trưởng khối lúc tối: "Cháu đem vinh dự về cho quê hương. Phải nêu cao phẩm chất phụ nữ Việt Nam anh hùng, cháu nhé". Linh chẳng hiểu mình anh hùng gì trong chuyện này, nhưng cũng thấy thích. Rồi thầy Hùng, giáo viên chủ nhiệm lớp 11G của Linh nữa. Cùng một toán học sinh đủ cả gái trai, thầy đã áp tải chiếc xích-lô chở hẳn một lẵng hoa to đến mấy người ôm, đến chúc mừng Linh, cười nói hò hét đến khản cả giọng. Trong số những bạn bè chờ chực sẵn trước cửa nhà Linh có một cậu đeo kính trắng, mắt lúc nào cũng như cụp xuống. Linh biết đó là Tuấn, cán sự toán cùng lớp với cô. Khổ thân cậu ta, đáng người lẻo khoẻo không chen được với đám đông, đành gờ bó hoa bé xíu vẫy Linh, may mà có cái Loan lớp trưởng cầm giùm đưa hộ. Tuấn chỉ là một trong số hàng chục cặp mắt con trai ở trường ngưỡng mộ Linh, cô biết. Nhưng đã lâu nay cô luôn cảm thấy tội lỗi cho anh chàng. Không phải vì thành tích học giỏi nhất trường ư? Thì cũng vì cái tính trầm lặng ít khoe mẽ, khác hẳn lũ con trai tầm thường ngổ ngáo. Nhưng giờ đây, khi cô đã là hoa hậu toàn quốc, liệu Tuấn có còn gần gũi che chở cho người bạn gái dễ bị bắt nạt nữa không? Dòng nước đang chảy bỗng dừng ngừng bật. Hết nước, cái bồn nước trên nóc nhà tắm bé quá, chỉ có mấy người dùng mà cũng không đáp ứng đủ. Linh đành nhào dẩy, kỳ cọ thoang thoang rồi bước ra khỏi bể. Có lẽ tới đây phải bảo anh Phương sửa lại cái công trình phụ cũ kỹ này mới được, ai đòi hoa hậu mà chuyên đòi tắm đở. Lúc lau người bằng chiếc khăn tắm đã sòn, Linh cảm thấy da chỗ bụng dưới mình tự dưng đỏ ửng. Khi xưa thằng Sốt cắn nhẹ một cái vào đấy. Một cảm giác khó tả bỗng trỗi dậy, Linh nghệt thở rồi bật khóc.

Hôm sau là chủ nhật. Vừa thức dậy, Linh đã có cảm giác nhức đầu. Ngoài phòng khách có tiếng ồn ào. Hình như mẹ Linh đang nói chuyện với ai đó, giọng nữ còn trẻ nhưng cao và gắt. Vệ sinh trang điểm xong, Linh bước ra và sững người. Chị Thanh My, ca sĩ nổi tiếng trên màn ảnh nhỏ thành phố, thần tượng của lũ choai choai bọn Linh đang ngồi giữa phòng khách. Vừa nhìn thấy Linh, chị My đã ào lên:

- Chà, em đây rồi, nữ hoàng sắc đẹp đây rồi. Hết cảm giác say sóng chưa? Hồi mới nổi chị cũng như em đấy. Nhưng quen ngay í mà. Chị mách cho em một mẹo nhỏ: cứ "heng ấp" cái "phết" lên, tự khắc lũ hâm mộ sẽ rụng hết hứng. Mình là hoa hậu chú có phải là chiến sĩ thi đua đâu mà hỏi thành tích với chả phẩm chất. Thứ hai là phải quên ngay tính thương người đa cảm đi. Các công chúa bên Tây họ lạnh lùng và thực dụng lắm, ai cũng có trang "oép", tài khoản riêng. Làm từ thiện lại là chuyện khác. Cá nhân và tổ chức nào muốn tiếp xúc, xin mời thông qua người đại diện. Chị cũng vậy đấy. Chị đã thuê hẳn một ê-kíp cố vấn, chị đã liên hệ với hãng bảo hiểm ngoại, chị đã thành lập...

Chị Thanh My nói như súng liên thanh, nói không kịp xem người đối diện có nghe và hưởng ứng hay không. Linh thoáng thấy nét mặt mẹ hơi nhăn, nhưng cô bấm mẹ cứ để yên. Rồi lựa khi chị My hơi giảm tốc độ, cô mới nhẹ nhàng hỏi:

- Dạ vâng. Nhưng em còn đang đi học. Em phải làm gì bây giờ?

- Thì em cứ đi học chú ai bảo sao - Ca sĩ tiếp tục - Nhưng mà cái cách học của hoa hậu cũng phải khác. Đi thẳng về thẳng, không ú ớ chuyện trò với lũ ngớ ngẩn. Mà em phải nhớ nhé, quỹ thời gian của em bây giờ cực "sò-mon". Em mà dây dưa

ba cái trò cấm trại hội thảo là chết, chả làm gì được đâu. Ai muốn mời em thì phải nói rõ cát xê bao nhiêu, mấy trăm bọ đừng nhận, ôi người. Chị cũng thế đấy, dám "tít-chờ" già cú cậ ngày xưa dạy mình, bây giờ đến khẩn khoản mời hội trường mới chả hội lớp. Chị nói thẳng, không đủ hai triệu thì ngủ cho thọ. Càng quen càng lên cho đau chú không họ được đằng chân lân đằng đầu. Hôm vừa rồi...

Linh sốt ruột quá. Chị Thanh My lại sắp liệt kê những bài vở của một ngôi sao. Nhưng cách gì ngắt lời chị ta đây? May quá chuông điện thoại bỗng réo. Công ty tổ chức biểu diễn gọi điện mời sang tuần tham dự buổi giao lưu tuổi trẻ ba miền, cát-xê năm trăm nghìn, Linh thận trọng hẹn chiều sẽ trả lời, bởi thực sự cô chưa hiểu điều gì đang đợi mình. Chị My nghe hồng hồng bật dậy:

- Tiên sư mấy thằng ăn bẩn. Chị đã bảo hãy để em nghỉ, từ từ hẵng mời. Thế mà còn mặt trơ trán bóng. Năm trăm nghìn của bọn nó là cái "ét" gì, em đừng nhận lời. Sau này chị sẽ dẫn em đến những nơi ít nhất gấp ba lần thế.

- Em nó chưa có kinh nghiệm - Mẹ Linh từ tốn - Với lại gia đình chúng tôi toàn người chân chỉ hạt bột.

- Cô cứ yên tâm - Ca sĩ cắt ngang lời mẹ Linh - Cháu đang có kế hoạch để tất cả những người đẹp như em Linh sẽ được phát huy hết khả năng. Như cháu đây này, còn lâu bọn nó mới dính được máu. - Nói rồi, chị ta quay sang Linh - Đây là số máy của chị, khi nào cần hỏi ý kiến em cứ phôn. Bây giờ nghỉ ngơi chuẩn bị đi Xinh. Chị về em nhé, cháu về cô ạ.

Hai mẹ con Linh thở phào. Chợt anh Phương từ đâu phi xe máy lên tận bậc thềm:

- Cái Linh không nhớ hôm qua người ta hẹn à?

Linh bối rối.

- Công ty Kodak hẹn sáng nay mày vào Metropol chụp ảnh lên mạng. Bây giờ còn ngồi thì làm sao kịp?

- Lợi ích của họ, họ phải cử người đến đây đón con Linh - Mẹ Linh từ lúc nào cũng đã ý thức được tư thế và địa vị của con gái - Bây giờ con Linh vào ăn sáng đi, cháo nóng mẹ ủ trong nồi hầm ấy. Mà sao hôm nay anh bảo phải đi làm bù cơ mà?

- Giời ạ - Anh Phương kêu - Dư luận đang sốt, con không giúp để em Linh bơ vơ một mình à? Con báo ốm rồi.

Rồi anh Phương kéo Linh ra một chỗ:

- Mà tao nói lần cuối nhá: chấm dứt ngay quan hệ với thằng Tuấn "ái". Vừa rồi gặp tao nó lại nhăn nhở. Cả cái lão Hoàng và mấy thằng cha chi đoàn với chả chi đội mày nữa. Một lũ ruồi.

- Cái anh này - Linh vừa lục nồi vừa phản ứng - Thế chả lẽ họ hỏi không thèm trả lời à?

- Hỏi gì mà hỏi? Có mà họ lợi dụng mày thì có.

- Này nhưng mà anh ơi... - Linh bỗng ngập ngừng - Mấy chuyên gia tâm lý hôm

trước anh định thuê hướng dẫn em í... Bây giờ họ còn giúp những người đã đoạt giải rồi không?

- Con điên này. Nghề của chúng là tư vấn, ai thuê chả được. Nhưng mà sao thế? Hôm trước tao giục thì không chịu, bây giờ lấy giải rồi còn dây đến chúng làm gì cho mất tiền?

- Không... à... Nhưng mà thôi - Giọng Linh nghèn nghẹn - Anh Phương này, quê mình giờ đang nước lên hay mùa cạn ấy nhỉ?

Phương trố mắt. Cậu không hiểu tại sao đang giữa lúc ngổn ngang công việc thế này mà cô em vàng em ngọc của cậu lại lan man những tặn sông quê với chả cạn đây. Thôi chết, khéo mấy ông chú bà bác dụ nó về ăn khao đây mà. Hay lại có thằng nào con nào rủ đi "píc-níc"? Kiểu gì cũng phải ngăn nó lại. Tương lai cả gia đình cậu hiện đang nằm trong tay cô em vừa đoạt vương miện, cậu không thể để nó lêu lổng. Nghĩ vậy Phương sấn sổ:

- Tao cảm thấy mày phân tán tư tưởng. Sông cạn hay đầy thì mặc xác nó, vào chuẩn bị đi chụp ảnh ngay.

- Vâng - Linh lúng túng đánh rơi đôi dưa rồi vội vàng ngồi thụp xuống ôm bụng, nhăn nhó mãi không đứng lên được.

Tưởng em gái đau bụng, Phương cuống quýt định chạy đi mua thuốc. Linh ngồi một lúc thì đứng dậy:

- Em không sao đâu. Thôi anh làm gì cứ làm, em đi chuẩn bị.

Mặt Linh đỏ như người lên cơn sốt. Phương nhìn theo em gái lo lắng. Nhưng chẳng biết làm gì, cậu đành tiếp tục đi liên hệ với các công ty mỹ phẩm, mặc cả với họ về những hợp đồng quảng cáo đang vùn vụt tăng giá.

*

Từ hôm đó, cuộc sống của gia đình Linh đảo lộn hẳn.

Thời gian đầu, anh Phương bỏ việc cơ quan về chạy lo hợp đồng cho Linh. Anh bảo nếu ở bên Tây thì chỉ cần cái quần rách của Linh cũng đủ nuôi cả xóm. Rồi khi có tiền, anh để việc giao dịch cho gia đình cô người yêu học trường Tài chính lo giùm, bản thân ngày đêm tính chuyện bành trướng sang Pháp, sang Mỹ. Việc sửa sang nâng cấp nhà của đã có thằng em con ông cậu vốn là kiến trúc sư chịu trách nhiệm. Nó lừa thế ép giá mua rẻ được thêm rẻo đất hàng xóm, dỡ ngôi nhà cũ, xây lên một biệt thự hai tầng rưỡi có cả tum nhón. Mẹ Linh giờ đây không còn là bà già lạc hậu tú mùa xin nước vo gạo cả ngõ như trước nữa. Bà vận vào bộ cánh nhưng hoa lý, cổ đeo vòng xoắn, chân đi hài thêu, hàng ngày đường bệ ngồi tiếp khách và quyết toán sổ sách. Thỉnh thoảng có bạn về hưu sang chơi, bà lấy mút dưa hạt sen ra đãi, rồi để mặc họ ngồi xem băng hải ngoại, len lén lên chỗ cất "đô" mới đổi vào cái két phòng hỏa anh Phương vừa tậu. Bác Hòa có lần sang rủ đi họp, bà giả bộ không nghe thấy, mãi sau mới quay ra gắt: "Góm cái nhà ông này, dai như đĩa. Phường phố ăn gì mà họp lăm thế? Để dân người ta yên với chứ". Bác Hòa cười lép vế: "Họp giúp đỡ các gia đình chính sách ấy mà. Tổ mình có mười mấy cụ...". Mẹ Linh quẳng ra một sấp bạc loại giấy hai trăm: "Thì đây, tiền thuê băng cái lương cả tuần của tôi đấy. Ông bảo tôi bận không dự được, thế chứ gì?". Tháng nào bà cũng

lên chùa, nhưng là để hỏi xem cái cổng tam quan bà đóng tiền công đúc đã làm chưa, có đắp tên bà to và rõ không mà thôi.

Linh bập bõm theo học nốt hai năm cuối, bài vở nhờ bạn cái Loan chép hộ là chính, bởi bản thân còn tối mặt với những liên hoan cùng dạ hội. Ban đầu cô dựa vào Thanh My, đi đâu có người đưa kẻ đón. Sau anh Phương bảo làm thế chỉ tổ lù chọ ăn chặn, không bằng tự mình chủ động. Chị My đi đến đâu cũng chửi anh Phương là đồ bần tiện, rúc váy em gái không biết ngượng. Anh Phương không chịu lép, rửa chị My là đồ đi, rũ quần ra hàng đóng bu lông ốc vít. Linh bỏ ngoài tai những việc ấy, phó mặc cho anh Phương cùng cô bồ muốn làm gì thì làm, tiền nong về đã có mẹ quản lý, cô chỉ biết chiều chiều tập hết cua "Ê-va" để trước khi đi ngủ còn đủ thì giờ ngâm tay dầu thơm và bôi kem tẩy sẹo.

Đến năm sau thì gia đình Linh không còn ở cái dãy phố nhộn nhịp chợ búa ấy nữa. Anh Phương bảo nhà mình bây giờ vị thế đã khác trước, chớ quan hệ nhiều với dân lao động mà khách tử tế họ ngại. Và anh bán quách ngôi nhà hai tầng rưỡi có tum cho một chủ mới dưới Quảng Ninh lên. Được hai trăm cây, anh mua cho mẹ và Linh một căn hộ tập thể trên tầng tư khu G, bảo ở đấy tỉnh, hợp với cuộc sống nghệ sĩ của con Linh sau này. Trăm sáu mấy cây còn lại anh cưới chị Tài chính, mua một cửa hàng giữa chợ trung tâm, chuyên kinh doanh các đồ mỹ phẩm. Mượn tiếng Linh là hoa hậu anh xin được làm đại diện cho hãng đồ lót Mỹ, mỗi năm đi Hồng Kông hai lần ký kết hợp đồng. Mẹ Linh thấy anh Phương ôm đồm, lại sợ con dâu thao túng nên bảo "Tiền ấy nhờ con Linh mới có, anh chị không được đứng tên". Chị Tài chính đêm về nói với anh Phương: "Tôi đắm thềm vào tiền bán hoa nhà anh. Tiền này là mồ hôi công sức của tôi, đừng hòng nhập nhằng". Anh Phương thường xuyên say rượu, nghe thế lại tưởng Linh quan hệ đồi bại, phi xe máy đến sùng sộ: "Rồi tao ra là hư hỏng. Mà liệu hồn kéo âm đức nhà này vấy bẩn". Mẹ Linh lẫn ra giữa nhà giãy đành đạch: "ối giời ôi, vừa mới làm dâu mà nó đã xỏ được mũi con tôi. Cái đồ mặt lười cày giòi đày thánh vật". Thằng em kiến trúc sư lúc ấy đang tính toán phí vụ mới, chạy ra đỡ bác bị anh Phương chửi là đồ cơ hội, lợi dụng cả họ hàng. Anh đá nó vào đít, nó cúi quay lại đỡ võ Karate đập anh vào chim. Linh đứng giữa hai người cũng suýt dính chưởng. Hàng xóm dưới tầng thấy động chạy lên bị anh Phương ập cửa vào mặt, hai người chảy máu cam, cả khu nhốn nháo đòi kiện gia đình Linh. Bọn trẻ con trong khu bàn nhau chọc thủng lốp xe anh Phương, may về sau có bác nhà văn già sang can ngăn mãi mới tạm ổn.

Linh không giận anh Phương bởi giờ đây vợ chồng anh ra ở riêng cũng khó khăn chồng chất. Tiếng là có tài sản, lại quan hệ với Mỹ với Pháp, nhưng kiến thức thị trường chưa vững nên thỉnh thoảng anh chị lại bị phía đối tác lừa, đùn cho toàn những mặt hàng ế ẩm. Vả lại, độ này Linh cũng hay vắng nhà, nếu căng thẳng anh chị không đến chăm sóc mẹ nữa thì Linh cũng chẳng yên tâm. Cô bàn với mẹ về quê rủ chị Hiền con dâu bác cả Hấn ra đi chợ rau, thực chất là ở cùng cho vui. Chị đang mùa vụ, chỉ biểu cô yếm khoai và mấy cân gạo nếp. Bị từ chối chị khóc giận Linh, nước mắt lã chã. Chị Hiền vợ anh Công, ngay trên chị Dung, chị hơn Linh mấy tuổi mà đã có con gái lớn lên tám. Nó bé nhưng nhanh nhẹn lắm, cái gì cũng biết. Cuối cùng mẹ Linh đành nhận khoai gạo, đổi lấy việc chị Hiền cho con gái lớn ra ở với bà và cô Linh đến hết hè.

Yên tâm chuyện nhà, Linh tự do đi về quan hệ, bạn bè trong nam ngoài bắc không lúc nào ngớt.

Một lần đang vội vã đến nhà văn hóa chợ Linh suýt đâm vào một đôi trai gái

đang diu nhau. Nhìn kỹ thì hóa đó là thầy Hoàng đang say bia, bị cô vợ vừa già vừa xấu vợ được túm cổ áo lôi về giục lên lớp. Nhìn thấy Linh, vợ thầy Hoàng tru tréo:

- A, con ranh đây rồi. Hoa hậu hoa hình gì mà, làm khổ chồng bà!

Thì ra gần đây thầy Hoàng hay bỏ dạy, suốt ngày săn vé những buổi Linh biểu diễn, đêm về nằm mơ gọi tên Linh và thổn thức như sắp bị đẩy ra hoang đảo. Có lần thầy còn rủ Linh đi xem bói, bảo mới quen một cô đồng rất giỏi, nhất là bói chuyện tình duyên. Linh không đi thầy bảo "em khinh tôi" rồi mấy ngày liền gọi Linh lên bảng bêu xấu chuyện học trò lẳng lơ son phấn.

Bị cô vợ thầy Hoàng xỉ mắng, Linh lúng túng đứng như trời trồng giữa phố. Trẻ con và người qua đường đều xúm lại như xem đánh nhau hoặc bắt kẻ trộm, ai cũng bảo con gái xinh như thế mà hư hỏng. May cuối cùng thế nào anh Phong đi qua nhận ra Linh, len vào gỡ mãi mới xong.

Lại lần khác Linh cùng đứa bạn đi chợ mua rau giúp mẹ thì gặp một đám thanh niên ngổ ngáo ngồi quán uống rượu. Vừa thấy cô, chúng ré lên cười rồi nói đồng: "Em ơi mặc quần áo làm gì cho phí cái thân thể mỹ miều. Cứ nuy như trong ảnh có phải hay không?". Linh không thèm chấp lủ mất dạy, nhưng bị chúng bảo chụp ảnh nuy thì bực lắm liền mắng chúng là vô giáo dục, là đồ ăn không nói có. Chúng chẳng những không sợ Linh mà còn dí tận mặt cô một nắm ảnh cỡ bàn tay, cái nào cũng có hình cô hở hang ưỡn ẹo. Thì ra kẻ bắt lương đã dùng kỹ thuật vi tính biến cô thành người mẫu sếch-xy và đem bán khắp nơi. Nhìn những tấm ảnh trụ lạc mạo danh mình, Linh khóc nức lên như bị đòn, cô bạn phải dỗ mãi mới đưa được về nhà. Từ đó, Linh không bao giờ còn dám ra chợ hoặc vào những xóm lao động nhếch nhác nữa.

Khốn khổ, việc trở thành hoa hậu của cô có tội tình gì mà cuộc sống xung quanh cô cứ như vừa bị cày xới. Cho đến khi cô vào được Đại học Sân khấu thì mẹ cô bị các cụ trong khu khai trừ khỏi hội trọng thọ. Anh Phương lỡ vốn bị các bạn hàng nước ngoài kiện ra tòa, nhà cửa bị niêm phong, cô vợ Tài chính bỏ anh đi theo một ông Tây có hàm râu quai nón dơ ra như râu hổ. Bạn bè thầy cô trong ngoài trường của Linh có đến mấy người bỗng dưng trở thành thi sĩ, suốt ngày vơ làm thơ tặng "L", tặng "mai-suyt-hat", cứ như thể họ chẳng còn việc gì để làm nữa. Mà thơ họ thì buồn cười lắm, động một tý là "bằng lăng tím", hơi một tẹo là "hư vô", là "ảo ảnh", xưng hô thì suốt ngày "Ta" với "Người" các động từ thì "quò vào đêm", "khản giọng", "triu vai gầy"... Thỉnh thoảng Linh lại thấy có bông hồng buộc nơ, phong bì có rối dính ngoài cửa. Linh xa lánh những loại cải lương ấy thì lại gặp những đối tượng khác những "anh Thường giám đốc liên doanh X", hai tuần một lần đi nước ngoài; "anh Bảo chủ nhà hàng bô-ling Hoàng Hôn", có chiếc Ca-đi-lắc mới nhất Hà Nội; "chú Khê đạo diễn truyền hình", trong nhà có hẳn một "sò-tiu-đi-âu" riêng, hiện đang làm phim cho Pháp... Có bạn Linh còn được giới thiệu với một ông Tây tên là Ray mông Ray meo gì đó có cái nốt ruồi to như quả nho chín bên mũi. Ông này mời Linh đi ca-si-nô Đồ Sơn nhưng nửa đường bị công an khám xe phát hiện có hê-rô-in trong cốp, bị giam hai đêm ở Hải Dương rồi bị nộp cho In-te-pôn. Tuần nào Linh cũng bị điểm kém trên lớp, tháng nào cô cũng nhận được "i-meo" dọa bắt cóc, năm nào cũng có vài người dọa chết nếu không lấy được cô. Cứ cái đà này rồi có lẽ thiên hạ xung quanh Linh đến phát điên lên mất. Họ đâu biết Linh vẫn chỉ là cô sinh viên vô tư đang tuổi ăn học. Đến giờ Linh mới cảm nhận hết cái gánh nặng vô hình nhưng dường như lúc nào cũng quá tải của một ngôi sao.

Một đêm nằm mơ, Linh hoảng hồn khi thấy thằng Sốt đến bên cô với cái lưỡi dài thò ra thụt vào như loài rắn. Cô vật nài cầu xin nó buông tha bởi bây giờ cô đã là hoa hậu, được cả nước mến mộ đã có tài khoản và trang "oép" riêng, suốt ngày kẻ đưa người đón tương lai tràn trề đang đợi phía trước. Thằng Sốt cười hì hì rồi bảo Linh:

- Thế em tưởng hoa hậu mà không thích ăn kẹo kéo à?

Nó vươn dài lưỡi liếm vào mặt Linh một cái. Mùi thơm bồng dậy lên, cảm giác nhựa nhựa ngọt ngào của đường của mật bồng râm ran làm cho Linh chùng xuống. Thì ra cái lưỡi thằng Sốt đúng là làm bằng kẹo kéo thật, thứ kẹo hồi về quê Linh thích nhất, suốt ngày xin người lớn tiền để mua và mút mát. Gắng kìm lại cơn hoài niệm, Linh bảo thằng Sốt:

- Thích chứ, nhưng ở thành phố có nhiều kem sô-cô-la ngon chả kém, thu nhập mỗi ngày của tôi có thể mua hàng tấn.

Thằng Sốt cười trơ trẽn:

- Thế có chồng làm bằng sô-cô-la không?

Nó ập vào ôm ghì lấy Linh những tay những lưỡi sục sạo khắp nơi dày vò thiêu đốt da thịt Linh, làm cho cô muốn tan thành nước. Cô hỗn hển cảnh báo thằng Sốt lần cuối:

- Khố rách áo ôm như anh là đồ mạt hạng đừng hòng sánh với hoa hậu.

Không ngờ thằng Sốt câu: Nó đứng thẳng dậy dần giọng:

- Cô quên ngay cái trò đem hư danh ra mà hù dọa tôi nhé. Món đồ của cô - Thằng Sốt chỉ vào bụng Linh - cũng chả hơn gì mấy con mụ đánh dậm ngoài sông. Vương miện hoa hậu chẳng qua là trò mèo người ta dán lên người cô để moi tiền thiên hạ mà thôi. Còn bản thân cô thì có ra gì? Công dung ngôn hạnh cô không hề biết, đảm đang trung hậu cũng chẳng thấy đâu. Tóm lại phẩm tiết của cô nằm ở cái vẻ mặt hoa da phấn chỉ tiện khêu gợi kích động trí tưởng tượng lũ đàn ông. Nó giống như những lời hứa lời thề dễ dãi dụ đám thiêu thân vào lửa rồi hóa kiếp. Tiếc là thiên hạ vẫn thích nghe những thứ hão huyền ấy. Còn tôi thì xin lỗi, tôi là hung thủ tàn sát lũ giả dối.

Thằng Sốt định ập vào nữa, nhưng rồi thấy Linh đang lặng lẽ khóc, nó đổi ý bảo cô:

- Thôi được. Cũng may cô còn đôi chút nước mắt, thứ tài sản duy nhất của phụ nữ mà đàn ông không có. Tôi sẽ chỉ cho cô thấy giá trị thật của cuộc sống.

Nó lôi Linh ra ban công, đưa tay lên vuốt những giọt nước trong vắt vẫn còn đọng lại hai bên má cô rồi vẩy vào khoảng trống. Một vòng cầu vồng rực rỡ bỗng hiện lên làm ngưng cơn mưa bất chợt. Dưới ánh sáng chói chang của vầng hào quang, đường phố dưới kia như dát vàng dát bạc. Xa nữa là cánh đồng những bóng người cần mẫn cấy lúa trồng ngô, những đứa trẻ dắt trâu ra bãi đứng đĩnh, những cụ già ngồi cặm cụi trẻ từng cái nan đan từng cái rá cái rổ. Thấp thoáng trong đám đông có một bóng người đeo kính, mặc bộ quần áo giản dị đang hí húi ghi chép vào một cuốn sổ, bên anh ta là một cái ống dài đựng toàn những bản vẽ, bút, thước... Linh

chợt a lên khi cô nhận ra đó là Tuấn "gái", người bạn cùng học với cô giờ đây đang là sinh viên một trường kỹ thuật. Anh chàng đã lâu lắm cô không gặp, hôm qua nghe cái Loan gọi điện bảo đang về quê Linh thực tập:

Linh quay sang bảo Sót:

- Từ trước đến giờ tôi vẫn bị cái lưới dính mặt của anh ám ảnh. Lúc này suýt nữa thì tôi bị nó chinh phục. Thế còn bây giờ? Anh buông tha tôi chứ?

Thằng Sót cười buồn buồn. Lúc này trông nó hiền lành chất phác đúng như một gã nhà quê:

- Điều tôi vừa thích vừa sợ là cô nằm ườn dưới chân tôi. Còn bây giờ thì xin cô cứ yên tâm.

Nó ngang nhiên bước ra khoảng không. Linh ngạc nhiên khi ở độ cao tầng năm khu nhà mà bước chân thằng Sót không hề hụt hẫng. Khi đã sắp khuất sau bóng nóc nhà trước mặt, nó quay lại bảo Linh:

- Đừng nói gì về buổi hôm nay với chị Dung nhé.

Rồi trong nháy mắt nó biến mất, Linh giật mình choàng dậy, bên gối vẫn đầm đìa những giọt nước mắt.

*

Hai ngày sau Linh nhận được bưu thiếp cầu hôn của một người Việt kiều. Dòng chữ thơm phức nước hoa và đầy lỗi chính tả:

Hãy để cho tôi có cái vinh dự được nà người no cho hạnh phúc mai hậu của em. Hãy để cho hai vạn ac-cơ trang trại bên Toronto có cái điểm phúc được bàn chân nhỏ bé dịu hiền của bà chủ nà em khê khằng bước lên. Hãy để cho tập đoàn tài chính Hương Việt của tôi, con chó Luky tội nghiệp của tôi, người cha già mắc bệnh phù thũng nhưng vẫn rất giỏi chơi bài póc-ke của tôi có được em nà biểu chương danh giá. Mặt đất lay rã đầy hoa dưới chân em. Bầu trời lay rã đầy kim cương trên đầu em. Và kẻ nô lệ của tình yêu nà tôi đang quỳ mọp trước mắt em đấy. Em sẽ rỏ một thiên điểm nệ nên vận may của tôi nhé.

Linh chưa biết cái anh chàng có tên nửa ta nửa tây là Anbe Cường này. Hàng tuần cô vẫn nhận được hàng đóng bưu thiếp tranh ảnh kiểu ấy, cái nào cũng sặc mùi nước hoa và lông lánh sắc vàng gồm trang trí. Nhưng tất cả đều giống nhau ở chỗ hóm hỉnh những mua chuộc và quyến rũ. Cô gọi mẹ ra dặn từ giờ đừng tiếp khách nhận quà tràn lan như trước nữa, làm bà vừa ngạc nhiên vừa sợ sệt. Khốn khổ, từ hồi cái cổng tam quan chùa bị xe công nông mất lái húc đổ, rồi bị hội trọng thị không cho sinh hoạt, bà như người mất hồn, lúc nào cũng mơ bị công an bắt. Giờ đây thấy con gái cáu gắt, bà lại tưởng người ta tước mất danh hiệu hoa hậu của nó, bèn bỏ vào nhà trong nằm đắp chăn rên hừ hừ.

Linh lôi tất cả đồng thư từ bưu thiếp cũ ra đốt. Khói từ đám tro tàn bay lên có mùi vàng khè và sặc mùi hóa chất. Cô ngò ngợ tất cả những thứ ấy chẳng khác gì một cơn ác mộng chẳng khác gì cái lưới của thằng Sót dính đầy đường đầy mật, chỉ tổ quyến rũ lũ kiến ruồi tham lam nhẹ dạ. Nhưng rồi đến khi không còn gì để đốt nữa thì đột nhiên cô lại tìm thấy bó hoa nhỏ xíu của anh chàng Tuấn "gái" ngày xưa. Bó hoa

chỉ bé bằng ngón tay cái, cô chẳng để ý dúi lặn vào hộp nữ trang thuở chưa nhận được vương miện. Những cánh hoa bé nhỏ đã khô quắt, nhưng bấy nay vẫn âm thầm tỏa mùi hương dịu dịu.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Đứa con gái chị Hiền chạy ra mở cửa. Tiếng nó ré lên:

- Cô Dung. Cô đi đâu mà ăn mặc đẹp thế?

- Cô đi mời cưới. Bà và cô Linh mày có nhà không?

- Dạ có. Nhưng chú Sốt đâu?

- Tiên sư cái con điên này - Giọng chị Dung cười cười - Đã bảo đừng gọi tên tục ấy, từ hồi ra thành phố lái tắcxi, chú ấy đã đổi thành Cường rồi cơ mà.

- à vâng, cháu quên. Hôm kia chú ấy cũng ghé qua đây, cháu vội đi mua thuốc cho bà nên không để ý. Cô vào nhà đi, cô Linh đang quét dọn trong buồng đấy.

Một cảm giác khó thở bỗng từ đâu dâng lên choáng ngập trái tim Linh. Từ lúc nào nước mắt lại lã chã rơi nơi hai gò má cô. Biết chị Dung đã bước đến bên, nhưng Linh vẫn ngồi yên nhìn ra khoảng trống, nơi cầu vồng lại hiện về rực rỡ, trùm tấm áo choàng huy hoàng lên khắp bầu trời thành phố. Dưới bầu trời xốn xang những gió và mây ấy cô chợt thấy hiện về quãng đời giản dị ngày xưa. Ngày xưa, phải rồi, cái thời Linh chưa trở thành hoa hậu, cái thời mẹ cô còn khỏe mạnh hàng ngày lộc cộc đi xin nước vo gạo nuôi lợn để anh em cô khôn lớn, cái thời anh Phương chưa mê đắm chị người yêu Tài chính, hai anh em Linh vẫn hay chiêu đãi nhau món canh me dầm sấu, cái thời mỗi ngày đến trường là một ngày vui. Linh yêu và nhớ cái ngày xưa ấy biết mấy, thế mà không hiểu từ bao giờ cô đã đánh mất nó, để giờ đây phải ngồi nhìn tất cả qua ánh cầu vồng nước mắt.

Chưa bao giờ cô thanh thản như bây giờ. Ngày mai, ngày mai cô sẽ về quê tìm Tuấn. Chẳng biết anh còn che chở giúp đỡ người bạn gái yếu đuối và hay bị bắt nạt là cô nữa không.

Chả biết chị Dung có hiểu những ý nghĩ trong đầu cô không mà bỗng bảo "Có chứ, phải thế chứ".

Hai chị em ôm nhau rúc rích mà vẫn rung rung nước mắt.
